

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 7Co/51/2024  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320202723  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8320202723.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v právnej veci žalobcov: 1/ H. X., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v V., na ulici V. č. X a 2/ T. X., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v V., na ulici V. č. X, právne zastúpených JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom so sídlom vo Vranove nad Topľou, na ul. Kalinčiakovej č. 10, proti žalovanému T. C., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v V., na ul. R. č. XXX/XXXX, právne zastúpenému JUDr. Annou Drugdovou, advokátkou so sídlom v Humennom, na Námestí slobody č. 2, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 30.06.2021 č.k. 10C 1/2020 - 428, takto

### rozhodol:

Mení rozsudok vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť uhradiť žalobcovi v 1. rade sumu 6.638,78 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku tak, že v tejto časti žalobu zamietá.

Žalovanému sa priznáva proti žalobcovi v 1. rade náhrada trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Slovenskej republike sa priznáva proti žalobcovi v 1. rade náhrada trov svedočného v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade sumu vo výške 6.638,78 eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti a v časti úroku z omeškania žalobu zamietol. Žalobcom v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 33,32 %. Slovenskej republike priznal nárok na náhradu svedočného proti žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu 33,54 % a proti žalovanému v rozsahu 66,66 %.

2. Vec bola právne posúdená v súlade s ust. § 11, § 13 odstavec 2 a 3 Občianskeho zákonníka, článkom 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 21 ods. 1 Ústavy. Podľa odôvodnenia žalobcovia sa v spore domáhali náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 9.958,18 eur s príslušenstvom. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania prvoinštančný súd považoval za preukázané, že žalobca v 1. rade kúpno-predajnou zmluvou z 30.01.2007 odpredal kupujúcim Ing. Y. L., H. L., rod. W., Mgr. H. P., Mgr. I. P., rod. S., nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. V., a to pozemok s parc. č. XXXX - zastavaná plocha o výmere 552 m<sup>2</sup> a rodinný dom súpisného č. XXXX, postavený na tomto pozemku. Dohodnutá kúpna cena bola určená vo výške 3 milióny Sk. Zo žaloby, ako aj z predloženého čestného prehlásenia vyplýva, že dňa 30.08.2007 Ing. Y. L., ktorý jednal aj za ostatných kupujúcich, uhradil žalobcovi zvyšok kúpnej ceny vo výške 1.979.829,- Sk, čo žalobca potvrdil čestným prehlásením a zároveň v uvedenom čestnom prehlásení požiadal Ing. L. o poskytnutie lehoty dvoch mesiacov na vystaňovanie sa. Následne malo dôjsť k ďalšej dohode ohľadom odpredaja prístavby a garáže v hodnote 300.000,- Sk. Dňa 24.09.2007 bola doručená žalobcovi v 1. rade výzva na vypratanie priestorov z 21.09.2007 od žalovaného v lehote

7 dní od doručenia výzvy. Uvedené skutkové okolnosti boli v spore preukázané listinnými dôkazmi. V konaní sa žalobcovia bránili tým, že so žalovaným viedli rokovania o spätnom odpredaji nehnuteľností, avšak žalovaný od nich požadoval sumu 3.428.800,- Sk. Keďže medzi nimi prebiehali ešte rokovania ohľadom spätnej kúpy nehnuteľností, žalobca v 1. rade bol toho názoru, že v rodinnom dome naďalej býval so súhlasom žalovaného až do doby, kým nedôjde k dohode, preto sa z uvedeného dôvodu z rodinného domu nevysťahoval. Reálne k vysťahovaniu došlo až dňa 03.11.2007 prostredníctvom pracovníkov SBS. Podľa skutkových tvrdení žalobcov malo vysťahovanie im a ich deťom spôsobiť ťažký psychický šok, z ktorého sa dosiaľ nemôžu spamätať. Došlo v značnej miere k zníženiu ich dôstojnosti a občianskej cti a k zásahu do ich súkromia. Od tej doby vlastne žijú pod neustálym stresom, žijú u brata žalobkyne v 2. rade, čo negatívne vplyva na psychiku ich rodiny. Takéto vysťahovanie negatívnym spôsobom zasiahlo do osobnosti žalobcov a ich rodiny a poškodilo ich občiansku česť, ľudskú dôstojnosť a súkromie a z týchto dôvodov si uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

3. Súd prvej inštancie posudzujúc namietaný spôsob vysťahovania považoval za spôsob, ktorý bol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcov, čo potvrdili aj časti videa v rozsahu 20 minút, kedy sa žalovaný dostal do rodinného domu žalobcov tým, že vyvŕtal zámok na vchodových dverách a vnikol do domu násilne. V tom čase bola doma dcéra žalobcov Z. X., ktorej spôsob vniknutia do rodinného domu spôsobil šok. Rovnako sa stotožnil s názorom právneho zástupcu žalobcov, že v danom prípade došlo k stretu dvoch základných práv, a to vlastníckeho práva žalovaného a práva na obydlie žalobcov, ako aj ich práva na súkromný a rodinný život, pričom podľa článku 21 Ústavy je obydlie nedotknuteľné. V tejto súvislosti skonštatoval, že spôsob vysťahovania, ktorý zvolil žalovaný, bol spôsobilý prívodiť psychickú a morálnu ujmu, bol v rozpore s dobrými mravmi, a preto išlo o zásah neoprávnený. Zároveň dôvodil, že žalovaný sa stal vlastníkom nehnuteľnosti cca 2 mesiace pred ich vysťahovaním, preto podľa názoru súdu prvej inštancie žalovanému nehrozila na jeho majetku žiadna škoda. Žalobcovia užívali nehnuteľnosť ako vlastnú a riadne sa o ňu starali. Žalovaný nevyužil zákonom dané právo domáhať sa vypratania nehnuteľnosti podaním žaloby na súd. Podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo k neodôvodnenému uprednostneniu práva na ochranu súkromia u žalobcov pred právom žalovaného na ochranu vlastníckeho práva jeho majetku. V tom prípade súd prvej inštancie poznamenal, že do úvahy prichádzajúce priznanie len morálneho zadosťučinenia nepovažoval za postačujúce a to s prihliadnutím na okolnosti a spôsob realizácie vysťahovania. K vyprataniu nehnuteľnosti došlo bez prítomnosti exekútora, bez náležitého rozhodnutia súdu a k vniknutiu do rodinného domu došlo násilným spôsobom. Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobcom v 1. a 2. rade finančné zadosťučinenie vo výške, ktorú pôvodne požadovali, teda vo výške 200.000,- Sk, čo predstavuje sumu 6.637,78 eur, ktorú výšku považoval za primeranú s prihliadnutím aj na okolnosti za akých došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov. V prevyšujúcej časti uplatneného nároku náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zároveň zamietol žalobu aj vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania s odôvodnením, že dlžník sa s plnením do omeškania priznaného rozhodnutia súdom nedostal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ust. § 262 v spojení s ust. § 255 C.s.p. s vymedzením rozsahu priznaného nároku na náhradu trov konania žalobcov. O trovách konania štátu rozhodol v súlade s ust. § 259 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba žalobcov bola zamietnutá. Alternatívne požadoval rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie. Napadnutému rozsudku predchádzalo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.06.2020 sp. zn. 4Cdo 8/2020, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu Prešove zo dňa 30.03.2015 č. k. 8Co 187/2014 - 294 v spojení s dopĺňacím rozsudkom a rozsudkom Okresného súdu V. z 28.05.2014 č. k. 10C 20/2007 - 259 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že predchádzajúce rozhodnutia súdov nižšej inštancie sa nedostatočným spôsobom zaoberali kolíziou základných práv a slobôd strán sporu, ktorý mal byť riešený a podrobený testu proporcionality, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazyval aj na niektoré skutkové okolnosti významné v danej veci v súvislosti s kolíziou týchto základných práv a slobôd. Nakoľko súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nevykonal test proporcionality vyžadovaným spôsobom, náležite nevysvetlil, porušením ktorého práva malo dôjsť k odvodeniu nároku žalobcov na priznanie nemajetkovej ujmy a vôbec neodôvodnil priznanú výšku nemajetkovej ujmy tak, ako to bolo uložené Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý zdôraznil nevyhnutnosť preukázania závažnosti poškodenia osobnostných práv, žalovaný mal za to, že došlo k porušeniu ust. § 455 C.s.p.

5. V priebehu dlhého súdneho konania bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovia v deň 03.11.2007, kedy došlo k namietanému údajnému zásahu do ich práv, užívali nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, pretože vlastníkom týchto nehnuteľností bol žalovaný. Samotný žalobca v 1. rade si sám určil ešte v mesiaci august 2007 v čestnom prehlásení, že sa dobrovoľne vystahuje do 2 mesiacov. Teda žalobcovia vedeli, že užívajú cudziu nehnuteľnosť a vedeli, že sa majú vystahovať do konca októbra 2007. V priebehu konania bolo tiež preukázané, že dňa 03.11.2007 sa uskutočnilo vystahovanie, pričom ani polícia, ktorá bola privolaná na miesto, nenamietala takémuto postupu. Celý priebeh bol riadne zdokumentovaný, ku škodám na majetku žalobcov nedošlo. Zároveň však nebolo ani výsluchom svedkov navrhovaných zo strany žalobcov preukázané, že by týmto postupom utrpelo dobré meno žalobcov alebo došlo k závažnému zníženiu ich dôstojnosti v očiach spoluobčanov, čo by mohlo založiť nárok na priznanie aj finančného zadosťučinenia.

6. Okrem toho, pri začatí vystahovania sa ani žalobcovia nenachádzali v rodinnom dome, a preto jedinou osobou, ktorá mohla byť skutočne zaskočenou z tohto vystahovania, bola ich dcéra Z., ktorá sa v tom čase v rodinnom dome nachádzala, ktorá ale nie je žalobcom v tomto konaní. Zároveň je veľmi zarážajúce, ak žalobca v 1. rade sám priznáva, že o predaji domu nepovedal ani svojej blízkej rodine, teda aj toto jeho konanie svedčí o tom, že nemal úmysel opustiť nehnuteľnosti, ktoré predal a ktoré užíva neoprávnene. Na tieto okolnosti súd prvej inštancie neprihliadal, resp. ich nevyhodnotil správne a zľahčoval ich, pričom žalovaný má za to, že práve tieto okolnosti by mali byť zohľadňované pri teste proporcionality.

7. Tým, že súd prvej inštancie neposúdil konflikt medzi základnými právami strán sporu tak ako to uložil Najvyšší súd Slovenskej republiky a nepodrobil ho testu proporcionality a v rozhodnutí absentuje výsledok tohto vykonaného testu, žalovaný má za to, že nie je možné konštatovať, že z jeho strany došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov. Súd prvej inštancie nedostatočne určil, resp. ani presne neurčil, do zásahu ktorých konkrétnych osobnostných práv žalobcov malo byť zasiahnuté.

8. Pretože priznanie finančného odškodnenia má byť len v prípade, ak sa preukáže, že došlo k závažnému poškodeniu osobnostných práv, žalovaný má za to, že v tom prípade sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal aj s otázkou, či bolo v konaní preukázané tak závažné poškodenie osobnostných práv žalobcov, ktoré by skutočne zakladalo právo na priznanie finančného odškodnenia. Takéto závažné poškodenie nebolo preukázané a nemá oporu v žiadnom vykonanom dôkaze. Ak súd dospel k inému záveru, tento jeho záver sa však v odôvodnení rozsudku nenachádza a z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť, v čom videl súd prvej inštancie preukázanie tak závažného poškodenia osobnostných práv žalobcov a ktoré dôkazy o tomto závažnom porušení svedčia.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. júna 2022 sp. zn. 8Co/39/2021 zmenil rozsudok vo vyhovujúcom výroku tak, že žalobu zamietol; žalovanému priznal nárok na náhradu trov celého konania proti žalobcom v plnom rozsahu; Slovenskej republike priznal nárok na náhradu trov svedočného proti žalobcom v plnom rozsahu.

10. Odvolací súd s poukazom na právny záver vyplývajúci z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2020 sp. zn. 4Cdo/8/2020 vydaného v danej veci skonštatoval, že základ uplatneného nároku nemožno považovať za dôvodný. Z jeho obsahu citoval, že „nárok žalobcov vznikol v súvislosti s procesom núteného vypratania pre nich už cudzej nehnuteľnosti, po tom, čo nedodrжали svoj prísľub do konca októbra 2007 o dobrovoľnom odovzdaní predmetných nehnuteľností a obrana žalovaného je zase krytá ústavou zaručeným právom legitímneho očakávania uspokojenia jeho práva na užívanie týchto nehnuteľností. Ide o typickú kolíziu základných práv a slobôd strán sporu, ktorá sa rieši testom proporcionality tak, aby sa neodôvodnene neuprednostnilo právo na ochranu súkromia u žalobcov, pred právom na ochranu vlastníckeho práva a právom na spravodlivý proces u žalovaného tak, ako sa to stalo aj v tomto prípade. Uložil súdom nižších inštancií vyhodnotiť kolíziu medzi základnými právami sporových strán testom proporcionality a to zodpovedaním na otázky, či návrh žalobcov bol odôvodnený, či sledoval legitímny cieľ a či bol nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa, založený na naliehavej osobnej potrebe. Odvolací súd preto viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zmenil rozsudok, s výnimkou výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti a v časti úroku z omeškania zamietol tak, že v jeho vyhovujúcom výroku žalobu zamietol. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že závery súdu prvej inštancie uvedené v bode 37. a 39. napadnutého rozsudku

neprešli testom proporcionality uloženým Najvyšším súdom Slovenskej republiky a tak nárok žalobcov vyznieva nedôvodne. Neboli tak splnené podmienky pre aplikáciu § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov celého konania rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a § 262 C.s.p. a zásadou úspechu žalovaného v spore, ktorému priznal nárok na ich náhradu proti žalobcom v plnom rozsahu (§ 255 C.s.p.).

11. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej len dovolatelia“), ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. Namietali porušenie ich procesných práv z dôvodu porušenia princípu rovnosti zbraní, extrémneho rozporu skutkových zistení súdom s vykonávanými dôkazmi, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania a vykonania akéhokoľvek dokazovania. Argumentovali tým, že odvolací súd napriek tomu, že na viac ako dvadsiatich stranách otrocky opísal priebeh takmer päťnásťročného súdneho konania, zmenu rozsudku a zamietnutie žaloby odôvodnil na str. 23 v bodoch 75 až 77., ktorých obsah citovali. Podľa ich názoru je dôvodné položiť si otázku, čo bránilo odvolaciemu súdu nariadiť pojednávanie a odpovedať na otázky testu proporcionality. V tejto súvislosti namietali svojvôľu odvolacieho súdu v procese hodnotenia dôkazov a nevykonanie dôkazov, čoho následkom je jednostranný záver odvolacieho súdu, ktorý je hrubým narušením spravodlivej objektivity a kvality súdneho rozhodnutia a tým znemožnenie procesných práv žalobcov v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok považovali za nepreskúmateľný v plnom rozsahu, lebo neobsahuje postačujúce vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd dospel v porovnaní so súdom prvej inštancie k odlišným záverom. Poukázali na náležitosti odôvodnenia odvolacieho súdu v prípade zmeny rozsudku súdu prvej inštancie, citujúc právny záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/72/2010. Navrhli zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň predložili návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 C.s.p. Poukázali na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, za ktoré považovali samotné dovolanie a existenciu vady zmätočnosti, hrozbu vzniku nenapraviteľnej alebo ťažko napraviteľnej ujmy, ako aj, že by výkonom rozhodnutia mohol byť zmarený význam a účinok preskúmania a rozhodnutia o dovolaní.

12. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie sú naplnené zákonné predpoklady dovolacích dôvodov. Postup odvolacieho súdu považoval za správny. Podľa jeho názoru otázka testu proporcionality mala byť vykonaná po doplnení dokazovania súdom prvej inštancie, ktorý sa aj pokúsil podrobiť skúmaniu stretu dotknutých práv, čo sa mu však nepodarilo správne preniesť do výsledného procesu rozhodnutia, pretože jeho záver v prospech žalobcov z vykonaného testu nevyplýval. Nesúhlasil s námietkou týkajúcou porušenia povinnosti odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie. Odvolací súd postupoval správne, ak vyhodnotil, že záver testu proporcionality nevyznieva v prospech žalobcov, rešpektujúc vyjadrený názor súdu vyššej inštancie. Podľa názoru žalovaného ani doplnenie dokazovania s nariadením pojednávania pred odvolacím súdom a zodpovedanie na otázky testu proporcionality by neprinesli zmenu právneho názoru odvolacieho súdu. Na základe uvedených dôvodov navrhol dovolanie zamietnuť. Zároveň nesúhlasil ani s návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, ktorý navrhol zamietnuť, pre neuvedenie konkrétnych dôvodov hodných osobitného zreteľa.

13. Právny zástupca žalobcov repliku k vyjadreniu žalovaného k dovolaniu nepredložil.

14. Uznesením súdu prvej inštancie č. k. 10C/1/2020-525 z 2. januára 2023 v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 18. mája 2023 s právoplatnosťou od 2. júna 2023 bolo dovolacie konanie žalobkyne 2/ proti žalovanému zastavené, z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za podané dovolanie. Žalobcovi 1/ bolo uznesením súdu prvej inštancie č. k. 10C/1/2020-508 zo 6. októbra 2022 s právoplatnosťou od 13. októbra 2022 priznané oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku za podané dovolanie.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C.s.p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C.s.p., v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

16. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

18. Podľa § 420 C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 431 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

20. Podľa § 440 C.s.p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

21. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) C.s.p. sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

22. Ustanovenie § 420 písm. f) C.s.p. zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

23. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

24. Podľa § 384 ods. 1 C.s.p. ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

25. Podľa § 385 ods. 1 a 2 C.s.p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Ak odvolací súd nariadi pojednávanie, na jeho začiatku podá predseda alebo poverený člen senátu správu o doterajšom priebehu konania. Potom sa vyjadria strany a iné subjekty konania a prednesú svoje návrhy.

26. V zmysle citovaného ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podstata princípu ústnosti a priamosti vychádza z požiadavky, aby súd rozhodoval o veci samej na základe bezprostredne získaných poznatkov a vychádzal len z dôkazov, vykonaných ním. Povinnosť nariadiť odvolacie pojednávanie z dôvodu verejného záujmu spĺňa požiadavky ustálené judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) napr. vo veci Hakansson a Stureson proti Švédsku z 2. februára 1990, Schuler-Zraggen proti Švajčiarsku z 24. júna 1994, Zumtobel proti Rakúsku z 21. septembra 1993. Pri určovaní kritérií na definovanie obsahových náležitostí pojmu „verejný záujem“ ESLP konštatoval, že verejný záujem je nevyhnutne rozsiahly, a preto je prirodzené, že štát má pomerne široký priestor na voľnú úvahu. Obdobný prístup možno vysledovať aj v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ktorý všeobecne akceptoval, že konkrétny obsah verejného záujmu môže byť vymedzený v konkrétnom zákone na okruh spoločenských vzťahov, ktoré sú v zákone upravované. V náleze PL. ÚS 33/95 ústavný súd uviedol, že pojem verejného záujmu je právne vymedziteľný len vo vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode. Dôležitý verejný záujem zákon používa ako pojem bez bližšieho naplnenia jeho obsahu. Posúdenie toho, či sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 385 C.s.p., t. j. či existuje dôležitý verejný záujem na nariadení verejného pojednávania na prejednanie odvolania, na ktorom by strana mala právo vznášať svoje námietky a mala by právo byť na ňom prítomná, je výsostnou úlohou konajúceho odvolacieho súdu po zohľadnení skutkového a právneho stavu a ďalších konkrétnych okolností prejednávanej veci (sp. zn. II. ÚS 285/2017).

27. Z okolností preskúmanej veci vyplýva, že odvolací súd o podanom odvolaní žalovaného rozhodol bez nariadenia a zopakovania dokazovania v potrebnom rozsahu tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku zmenil a žalobu zamietol. Z obsahu jeho odôvodnenia nevyplýva, ako sa vysporiadal s vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu v uznesení z 24. júna 2020 sp. zn. 4Cdo/8/2020 i napriek tomu, že bol ním v súlade s § 455 C.s.p. viazaný. Z jeho odôvodnenia len vyplýva, že „bolo povinnosťou súdov nižších inštancií posúdiť konflikt medzi základnými právami strán sporu pri kolízii práva na ochranu súkromia u žalobcov, pred právom na ochranu vlastníckeho práva a právom na spravodlivý proces u žalovaného testom proporcionality v jeho troch krokoch, t. j. posúdením či návrh žalobcov bol odôvodnený, či sledoval legitímny cieľ a či bol nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa, založený na naliehavej osobnej potrebe. I napriek kasačnej záväznosti súdu nižšej inštancie vysloveným právnym názorom súdu vyššej inštancie, odvolací súd nepovažoval základ nároku za dôvodný s uvedením, že závery súdu prvej inštancie uvedené v bodoch 37. a 39. rozsudku súdu prvej inštancie neprešli testom proporcionality a tak nárok uplatnený žalobcov vyznieva nedôvodne. Z dôvodu nesplnenia podmienok pre aplikáciu § 13 Občianskeho zákonníka, preto napadnutý vyhovujúci výrok zmenil a žalobu zamietol“ (bod 76. a 79. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Jeho strohé odôvodnenie nespĺňa náležitosti vyplývajúce z § 393 ods. 2 C.s.p., ani splnenie povinnosti odvolacieho súdu vysporiadať sa s uplatnenými podstatnými námietkami stranami v spore, pokiaľ sa s nimi dostatočne alebo vôbec nevysporiadal súd prvej inštancie.

28. Z uznesenia najvyššieho súdu zo 7. septembra 2010 sp. zn. 5Cdo/131/2009 vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci. Z nálezu ústavného súdu z 9. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 506/2013, vyplýva, že „odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru druhostupňového súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred prvostupňovým súdom.“

29. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie, jeho zopakovanie alebo doplnenie v potrebnom rozsahu. Pri zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd nahrádza toto rozhodnutie svojím rozhodnutím; rozhodnutie odvolacieho súdu musí preto obsahovať nielen úplné a výstižné zdôvodnenie, ale aj všetko to, čo je potrebné z hľadiska určitosti a vykonateľnosti o otázkach predstavujúcich predmet odvolacieho konania vrátane súvisiacich otázok (m. m. Z IV., s. 44).

30. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ dôvodne namieta porušenie jeho procesných práv z dôvodu porušenia povinnosti odvolacieho súdu vyplývajúcej mu z § 385 C.s.p., ako aj z § 393 ods. 2 C.s.p. jeho nedostatočným, nepresvedčivým odôvodnením, z ktorého vôbec nevyplýva, ako vykonal test proporcionality pri kolízii základných práv strán sporu. Jeho odôvodnenie je nepreskúmateľné, lebo z jeho obsahu nevyplývajú žiadne relevantné dôvody na základe ktorých založil zmenené rozhodnutie vo vyhovujúcom výroku. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí vyplývajúce z § 393 ods. 2 C.s.p., preto ho možno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku nezodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne nezakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť.

31. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11).

32. Nadväzujúc na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C.s.p., preto zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v súlade s § 449 ods. 1 C.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.).

33. Zároveň odvolaciemu súdu uložil povinnosť rozhodnúť o trovách pôvodného konania, ako aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 a 3 C.s.p.).

34. Po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade spolu s konaním, ktoré mu prechádzalo, na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 27.05.2025, na ktorom v súlade s ust. § 384 ods. 1 C.s.p. zopakoval dokazovanie oboznámením sa s obsahom kúpno-predajnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti zo dňa 30.01.2007 (č. I. 3 a 4 spisu), čestným prehlásením žalobcu v 1. rade zo dňa 30.08.2007 (č. I. 6 spisu), výzvou na vypratanie priestorov zo dňa 21.09.2007 (č. I. 8 spisu), výpoveďami svedkov K. X., J. W. a Ing. L. V. na pojednávaní konanom dňa 02.12.2008 (č. I. 56 až 60 spisu), výpoveďou svedkyne H. J. na pojednávaní dňa 07.09.2011 (č. I. 131 a 132 spisu), výpoveďami svedkov T. P., L. P., Y. R. a H. X. na pojednávaní konanom dňa 15.05.2013 (č. I. 192 až 198 spisu) a výpoveďou svedkyne Z. X. na pojednávaní dňa 04.02.2014 (č. I. 225 a 226 spisu) a zistil, že odvolanie žalovaného je opodstatnené.

35. V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, žalobca v 1. rade ako výlučný vlastník nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, kat. úz. V., kúpno-predajnou zmluvou o prevode nehnuteľností zo dňa 30.01.2007, tieto nehnuteľnosti odpredal kupujúcim Ing. Y. L., H. L., Mgr. H. P. a Mgr. I. P. do podielového spoluvlastníctva. Kúpna cena medzi účastníkmi zmluvy bola dojednaná na sumu 3 milióny Sk. Túto čiastku sa kupujúci zaviazali zaplatiť v dvoch splátkach a to tak, že suma 1.020.171,30 Sk mala byť zaplatená po uzavretí zmluvy a zvyšok kúpnej ceny vo výške 1.979.828,70 Sk mal byť uhradený do 10 dní odo dňa poskytnutia a vyplatenia úveru pre kupujúcich zo strany P. pobočka V. a po zriadení záložného práva v prospech VÚB, a.s., pobočka V. na prevádzané nehnuteľnosti. Zmluvné strany sa dohodli, že kupujúci vstúpia do užívacích práv k nehnuteľnostiam dňom podpísania kúpnej zmluvy. V tento deň sa žalobca v 1. rade ako predávajúci zaviazal povinnosťou umožniť kupujúcim užívanie nehnuteľností.

36. Kúpna zmluva ako právny inštitút je upravená v ust. § 588 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

37. Kúpna zmluva je najbežnejším odvodený spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva. Ide o dvojstranný právny úkon pozostávajúci z návrhu (oferty) a prijatia návrhu (akceptácie), spočívajúci vo vzájomných a obsahovo zhodných prejavoch vôle dvoch strán, na základe ktorých predávajúcemu vznikne povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

38. Pokiaľ ide o povinnosť kupujúcich zaplatiť dohodnutú kúpnu cenu, táto bola bez akýchkoľvek pochybností splnená. Samotný žalobca v 1. rade v čestnom prehlásení zo dňa 30.08.2007 (č. I. 6 spisu) potvrdil skutočnosť, podľa ktorej dňa 30.08.2007 osobne prevzal od Ing. Y. L. zvyšok kúpnej ceny vo výške 1.979.829 eur. Ďalej v tomto čestnom prehlásení žalobca v 1. rade požiadal o poskytnutie časového priestoru na vyst'ahovanie sa z nehnuteľnosti z dôvodu zabezpečenia náhradného ubytovania v trvaní približne 2 mesiacov. Tento záväzok, ku ktorému sa zaviazal samotný žalobca v 1. rade splnený nebol a teda nebola splnená základná povinnosť žalobcu v 1. rade ako predávajúceho predmet kúpy kupujúcim odovzdať. Žalobca v 1. rade pritom v dôsledku uzatvorenia kúpnej zmluvy nemohol ani pri najlepšej vôli očakávať, že v dôsledku tohto právneho úkonu mu zostane zachované i právo sporné nehnuteľnosti naďalej užívať spôsobom ako to bolo pred uzatvorením kúpnej zmluvy.

39. Uzatvorením kúpnej zmluvy a následným vkladom do katastra nehnuteľností (§ 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka) žalobca v 1. rade prestal byť vlastníkom prevádzaných nehnuteľností a tieto nadobudli do vlastníctva kupujúci.

40. Vlastnícke právo je najvýznamnejším vecným právom, definíciu ktorého obsahuje priamo zákon. V súlade s ust. § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Definovanie práv vlastníka platí pre každého vlastníka, pretože ústavné právo, ani zákon nerozlišuje medzi druhmi a formami vlastníctva. Vlastnícke právo má u každého vlastníka rovnaký zákonný obsah a požíva rovnakú ochranu.

41. Nesplnením zákonnej povinnosti vyplývajúcej z ust. § 588 Občianskeho zákonníka, a to povinnosti odovzdať kupujúcemu predmet kúpy, žalobca v 1. rade znemožnil kupujúcim realizáciu ich vlastníckeho práva, a to najmä vo forme oprávnenia nehnuteľnosti držať a užívať. Za účelom realizácie vlastníckych oprávnení nadobudnutých kúpnu zmluvou vzniklo kupujúcim oprávnenie domáhať sa vypratania nehnuteľnosti pôvodne vlastníckym právom patriacim žalobcovi v 1. rade. Toto oprávnenie bolo zachované i žalovanému, ktorý od pôvodných kupujúcich nehnuteľnosti nadobudol do výlučného vlastníctva.

42. Žalovaný výzvou zo dňa 21.09.2007 (č. I. 8 spisu) upozornil žalobcu v 1. rade na skutočnosť, podľa ktorej nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. V., užíva bez právneho dôvodu a preto ho vyzval, aby sa v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy z nehnuteľnosti vypratol a odovzdal ich žalovanému ako terajšiemu vlastníkovi. Žalobca v 1. rade na túto výzvu žalovaného nereagoval a nehnuteľnosti nevypratol.

43. Po uplynutí lehoty stanovenej žalovaným na vypratanie nehnuteľností, žalovaný dňa 03.11.2007 vypratol rodinný dom, pričom do tejto nehnuteľnosti sa dostal vyvŕtaním zámku na vchodových dverách. Stalo sa tak napriek tomu, že v tom čase bola v rodinnom dome prítomná dcéra žalobcu v 1. rade Z.. Žalovaný teda k tomuto kroku pristúpil bez toho aby využil zákonom mu danú možnosť podať žalobu na vypratanie nehnuteľnosti. Hoci takýto krok nemožno považovať za správny, v prejednávanej veci vzhľadom na okolnosti prípadu, nebolo možné uprednostniť právo žalobcu v 1. rade na ochranu obydliá pred právom žalovaného na ochranu vlastníctva.

44. V zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené zákonné ustanovenie má len aplikačný a interpretačný význam pre výkon subjektívnych občianskych práv a nemá vlastnú normotvornú platnosť. Výkon práv a povinností podľa tohto ustanovenia predpokladá existenciu práva alebo povinnosti a ak takéto právo alebo povinnosť neexistuje, nemôže ho súd založiť svojím rozhodnutím. Súd môže rozhodnutím výkon práva alebo povinnosti odoprieť. Citované ust. musí byť vykladané a uplatňované v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4 Ústavy). Prostredníctvom tohto zákonného ustanovenia a pri prerokovaní a rozhodovaní občianskoprávnej veci, ktorá sa dotýka základných práv a

slobôd, sa umožňuje dosiahnuť vzhľadom na jej konkrétne okolnosti rovnaký cieľ a účel, ktorý sleduje Ústava Slovenskej republiky, t.j. spravodlivá rovnováha medzi ochranou legitímneho cieľa vo verejnom záujme a zaručenými základnými právami a slobodami jednotlivca.

45. Otázkami ochrany súkromia a obydla, ochrany vlastníctva a výkonu tohto práva v súlade s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa zaoberal aj Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze z 10.07.2001 sp. zn. I. ÚS 13/00, v ktorom uvádza, že Ústavou Slovenskej republiky vytvorená ochrana práva na súkromie sa vnútorne diferencuje. Jednotlivými ustanoveniami sa zaručuje ochrana súkromia v rôznych životných situáciách. Do sféry ochrany súkromia patrí aj ochrana obydla. Zásah do obydla znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zároveň zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca. Podľa okolností konkrétnej veci sa ten istý zásah teda môže dotknúť tak práva na ochranu súkromia, ako aj práva na ochranu obydla.

46. Aj podľa článku 19 ods. 2 Ústavy, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromia a rodinného života v spojení s článkom 1 a článkom 3 ods. 4 Ústavy sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 Ústavy, pretože pod neoprávneným zasahovaním treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa. V prípade oboch článkov výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch.

47. Právo vlastníť majetok, ktorý zaručuje aj právo ho užívať, je zakotvené v článku 20 Ústavy. Žalovaný ako vlastníť nehnuteľností sa výzvou na ich vypratanie domáhal vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade ochrany svojho vlastníckeho práva. V prípade vypratania nehnuteľnosti slúžiacej ako obydle, pre posúdenie, či výkon určitého práva alebo povinnosti je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi, je nevyhnutné posúdiť záujem vlastníka uplatňujúceho ochranu svojho vlastníckeho práva vo vzťahu k vypratávanej veci a na strane druhej záujem vypratávaného subjektu, u ktorého sa môže za určitých okolností javiť jeho vypratanie za neprimerane tvrdé. Aj keď v kontexte s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, či Európskeho súdu pre ľudské práva, právo na obydle je právom základným, jeho súdnu ochranu nemožno považovať za bezhraničnú, keď povinnosťou súdu je vychádzať z preukázaných skutočností rozhodných pre posúdenie veci.

48. V danom prípade predmetom konania je nárok žalobcu v 1. rade na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv, ku ktorému došlo v súvislosti s realizáciou jeho vyst'ahovania žalovaným z rodinného domu, ktorý na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30.01.2007 nadobudli právni predchodcovia žalovaného Ing. Y. L., H. L., Mgr. H. P. a Mgr. I. P.. Bol to žalobca v 1. rade, ktorý sa slobodne rozhodol predať svoje nehnuteľnosti, vrátane rodinného domu slúžiacemu mu ako obydle, iným osobám. Na tomto rozhodnutí žalobcu v 1. rade sa žiadnym spôsobom nepodíeľal žalovaný, ktorý účastníkom kúpnej zmluvy zo dňa 30.01.2007 ani nebol. V tejto súvislosti je potrebné len opätovne zvýrazniť, že žalobca v 1. rade nedodrжал svoj záväzok dojednaný v kúpnej zmluve vo forme umožnenia užívania nehnuteľnosti kupujúcimi a ani svoj príslub obsiahnutý v čestnom prehlásení z 30.08.2007 vyst'ahovať sa z nehnuteľnosti zhruba do 2 mesiacov, teda do konca októbra 2007. Žalobca v 1. rade za odpredané nehnuteľnosti obdržal finančnú hotovosť vo výške 3 milióny Sk, a teda mal dostatok finančných prostriedkov na to, aby si mohol zabezpečiť náhradné ubytovanie pre seba a svoju rodinu. Žalobca v 1. rade sa tak svojím vlastným konaním pripravil o nehnuteľnosť tvoriacu obydle pre neho a jeho rodinu, pričom po odpredaji nehnuteľností neuzatvoril so žalovaným, ani jeho právnyimi predchodcami, žiadnu zmluvu oprávňujúcu ho na užívanie nehnuteľností, ktoré mu vlastníckym právom už nepatrili.

49. Za situácie, ak k prvotnému a základnému porušeniu povinností vyplývajúcich z kúpnej zmluvy zo dňa 30.01.2007 došlo v dôsledku konania samotného žalobcu v 1. rade, keď tento kupujúcim predmet kúpy neodovzdal a z nehnuteľností sa nevyst'ahoval, a to ani v lehote, ku ktorej sa zaviazal v čestnom prehlásení zo dňa 30.08.2007, súd prvej inštancie vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu nesprávne postupoval ak uprednostnil právo žalobcu v 1. rade na ochranu súkromia a obydla pred právom na ochranu vlastníckeho práva na strane žalovaného. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ust. § 388 C.s.p. rozsudok vo vyhovujúcej časti vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade zmenil tak, že žalobu zamietol.

50. Zároveň v konaní úspešnému žalovanému bola priznaná proti žalobcovi v 1. rade náhrada trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 % podľa ust. § 396 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 a § 453 ods. 1, ods. 3 C.s.p. s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

51. Pokiaľ ide o náhradu trov svedočného, tieto boli priznané Slovenskej republike v rozsahu 100 % voči žalobcovi v 1. rade.

52. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).